

- PĚŠÍ TRASA**
- Staměřický okruh 2,1 km
 - Hraběcí okruh 5,3 km
 - Tupecký okruh 4,2 km

Zdravotní služba se v armádních podmínkách vyvíjela pozvolna a dlouho byla přehlížena součástí armády. Vojaři v bitvě neměli pomáhat raněným spoluvojáky, aby tím nezdůvodňovali svůj odchod z bojiště. Zranění museli často velice dlouho čekat na pomoc ze strany zdravotní služby, anebo se sami vypravit na obzviště. Tady je ale velmi často čekala amputace zraněných končetin, což bylo nejjednodušší opatření k zamezení vzniku infekce. Takto ošetření byli dopravováni do dočasně zbudovaných špitálů umístěných na komunikační linii armády. Již během těchto transportů docházelo k úmrtím. Rovněž poměry ve špitálech byly příčinou dalších epidemií (tyfus, cholera). Úmrtnost v takových podmínkách byla vysoká.

Vojský lazaret

Za napoleonských válek byla po bitvě u Slavkova v roce 1805 ve veselíckém zámku vojenská polní nemocnice zřízena také. Jejich službě bylo využíváno do roku 1806. Mnoho vojáků zde zemřelo, a to buď následkem ran, nebo horečnatých onemocnění, které válku často doprovázely. Jen za pět měsíců trvání nemocnice bylo zaznamenáno 82 mrtvých.

Roku 1809, po několika dalších bitvách, obzvláště po bitvě u Wagramu, byla ve veselíckém zámku zřízena vojenská polní nemocnice podruhé. Bylo sem přivezeno více než 500 mužů, z nichž bylo přes 400 raněných a nemocných a 100 mužů určených k obsluze těchto nemocných. Zámek však nemohl tolik lidí pojmout, a tak ti, kteří se už pomalu uzdravovali, byli odvázeni na další místa na doléčení. Era této druhé nemocnice trvala 10 měsíců a opět v ní řada vojáků našla smrt.

V letech 1812 a 1813 proběhly bitvy, které rozhodly o definitivní porážce císaře Napoleona, přesto byla ve Veselíčku zřízena vojenská nemocnice potřetí. Byli do ní dováženi ranění dokonce až od Lipska. Tato třetí a poslední nemocnice trvala do roku 1814. O tom, že zde byl v průběhu trvání všech tří nemocnic zaznamenán velký počet úmrtí, nesevědí jen velké množství povozů, které poskytovalo celé okolí, ale také to, že tady působil zvláštní vojenský kněz. Mezi vojskem se šířily nakažlivé nemoci, proto není divu, že nebylo ani dostatečné obsluhy, poněvadž mnozí z obsluhujícího personálu také onemocněli.

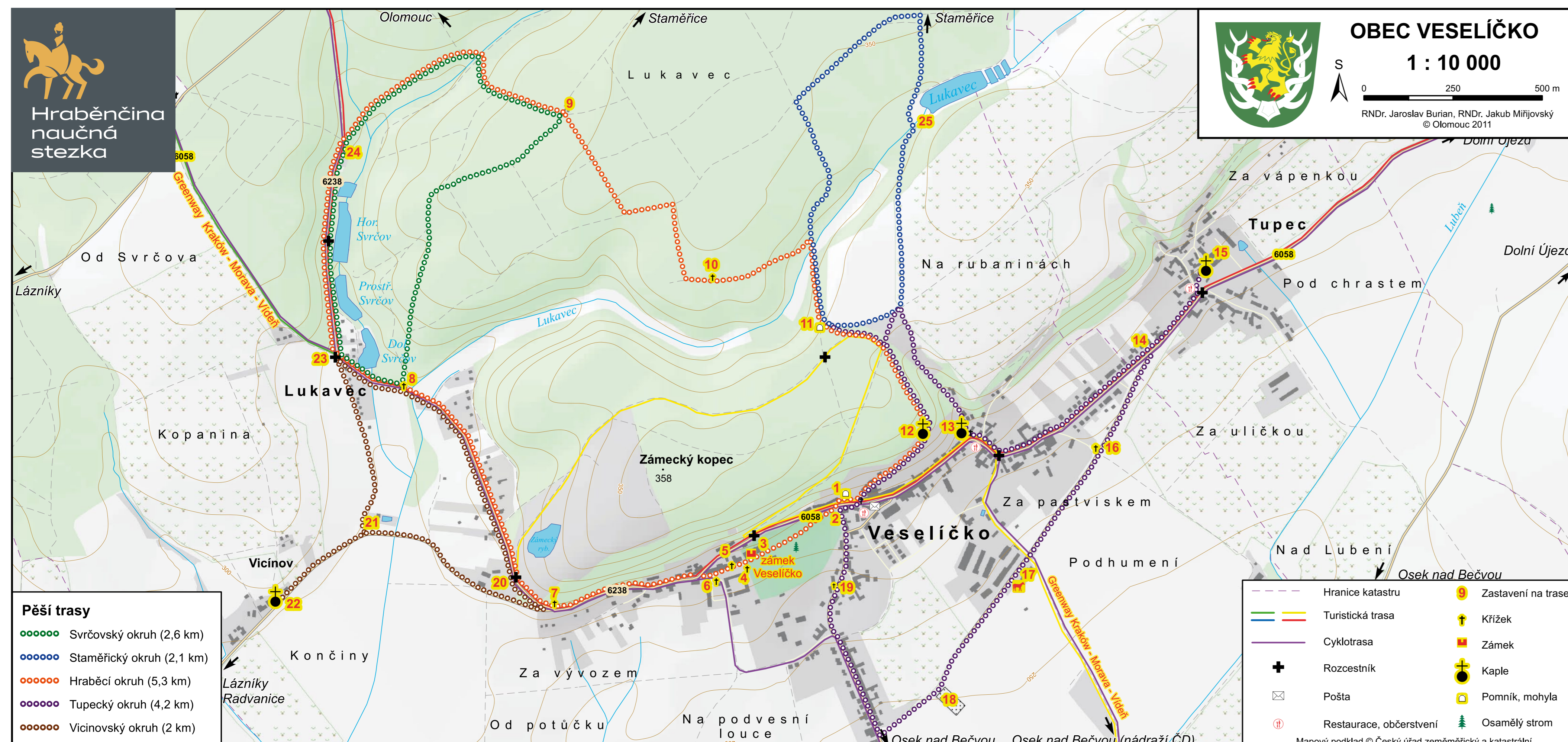
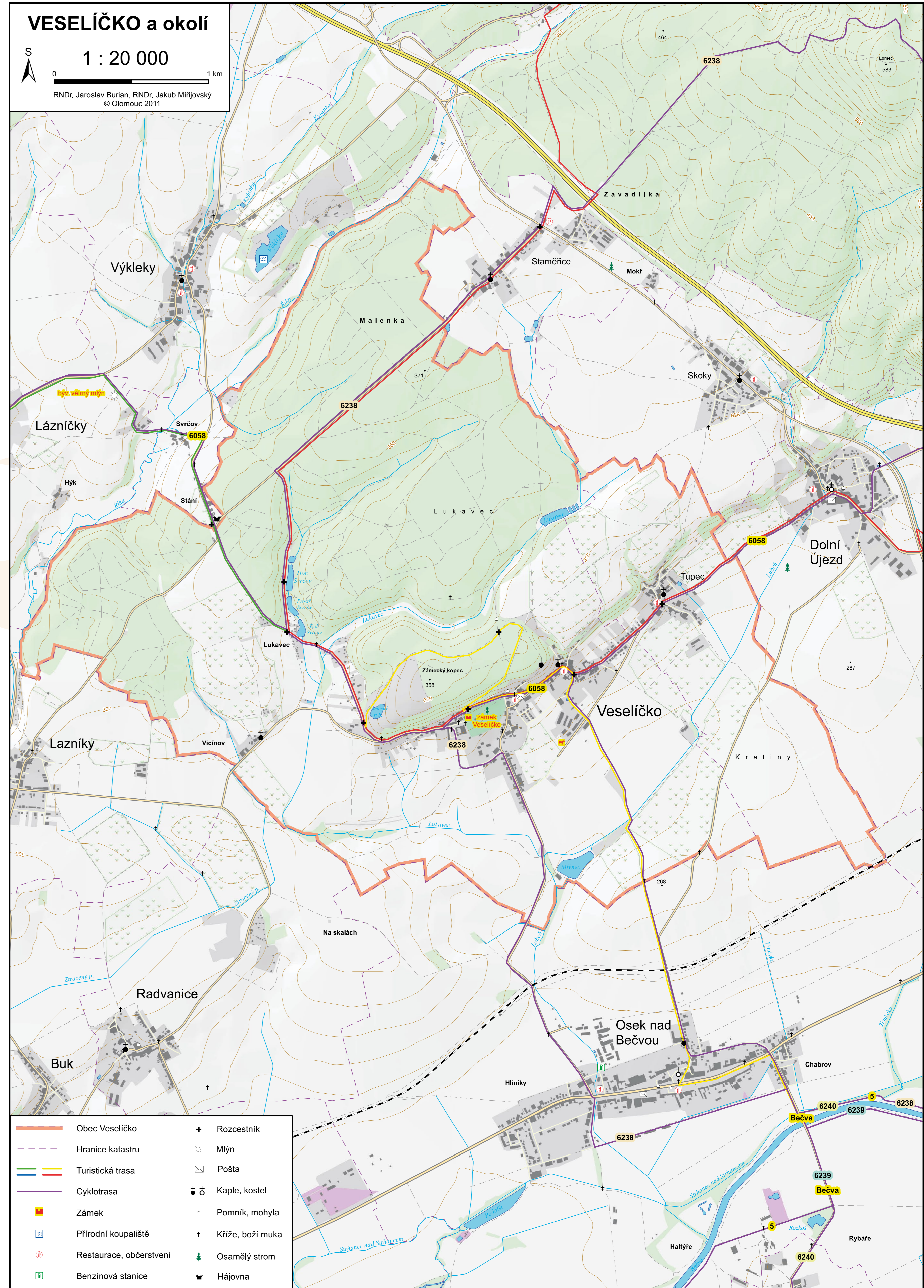
Pohřebiště

Různé nakažlivé choroby však byly zaznamenány i mezi normálním obyvatelstvem, což se ztlačilo do vojenských podmínek. Všichni ti, kteří ve veselíckém zámku během napoleonských válek zemřeli, byli na velkých vozích dopravováni na Zámecký kopec, kde byli hromadně pochováni. Na tomto místě, kde svůj poslední odpočinek našlo přes 700 vojáků, byl krátce po těchto válkách postaven dřevěný kříž, a když shnil, kříž železný.

Roku 1905 byl při příležitosti stého výročí od založení vojenské nemocnice ve Veselíčku, kousek od železného kříže, vztyčen žulový pomník. Ústní podání těchto událostí se příliš neliší od dochovaných pramenů. Tradiuje se, že na vojenském hřbitově nad Veselíčkem bylo do několika hlubokých šachet pohřbeno více než 700 vojáků, především ruských a rakousko-uherských.

Není však zcela vyloučeno, že se mezi nimi nacházely také někteří vojaři francouzští. Tito vojaři byli, předtím než byli dáni do hrobu, polti vápnem, aby se alespoň částečně zabránilo dalšímu šíření infekce, a teprve potom zasypaní hlínou. Aby obec byla alespoň trochu ušetřena od děsivého pohledu na naložené řůry mrtvých nebo jen domnělé mrtvých vojáků, byla od zámku až na samotné místo hromadného hrobu zřízena tzv. Nová cesta. Odvážení mrtvých vojáků měl na starosti silák Ondra Kopeček z č. p. 56. Jelikož tuto práci nechťl nikdo jiný přijmout, byl Ondra zvýhodněn tím, že byl zbaven svých ostatních robotních povinností. Podle jeho vyprávění se prý často stávalo, že se na voze některý domnělý mrtvý pohнул nebo nějaký zvuk vydal, ale pomoci mu v tu chvíli už nebylo. Jednou se však přihodilo, že se jeden z ubožáků v noci z mrákot probral, vylezl ven z hrobu a utekl do nedalekých Staměřic. Tam obdržel oděv a jídlo a oživil, neví se kam.

Obec Veselíčko si ve spolupráci s Městem Píerov a SDH Prosenice připomněla v roce 2005 výročí 100 let postavení památníku. V obci se ujal tzv. napoleonské slavnosti, které se konaly také v letech 2010, 2012 a 2015.

CESTA KRAJINOU, LESEM I VESNICÍ
Území mezi úrodnou Hanou a Oděrákými vrchy je pestrou směsicí polí, luk a lesů. Nezáleží na tom, komu patří, majitelé se střídají, historie je pestrá.
Lidé ve všech dobách by se ale měli zasloužit o to, aby příroda zůstala zachovaná ve vši své barevné formě. Kromě správních celků existují i sdružení nadšených lidí, kteří svůj volný čas věnují osvětě a chtějí zachovat vše dobré, co k území patří. Spolek Záhorský se zaměřuje na oživoení folklorních tradic, které jsou neodmyslitelně spjaty s životem lidí na vesnici v průběhu celého roku. Počínaje tříkrálovou obchůzkou, přes vodění medvěda, velikonoční i letní žňové tradice, sklizeň ovoce, až po advent. Někteří udržují veselícké spolky, jiné najdeme již jen na fotografiích ve zdejšímu **Muzeu Záhorský**, jež se věnuje národopisné oblasti lipenského Záhorský s důrazem na historii naší vsi.
Výstavy zažloutlých snímků doplněných informačními tabulemi a starodávnými předměty pojmí se s pracovními i svátečními činnostmi místních obyvatel se konaly nejprve v Kulturním domě v Tupci v rámci Záhorské veselice spojené s kulturním programem. Od roku 2014 získaly svůj prostor v obecní budově číslo 42, kterou se podařilo opravit a přestavět na muzeum díky dotaci z Programu rozvoje venkova LEADER prostřednictvím MAS Moravská brána. Můžete tam spatřit pravou záhorskou světnici i jiné proměnlivé expozice.
Historie by ale neměla ožít jen ve zdech muzea, ale také na místech, kde se dějiny odehrávaly. Proto došlo na vybudování **naučné stezky** s 25 zastaveními, kde najdete informace o pamětihodnostech Veselíčka i Tupce, minulosti i současnosti vesnice.
U jednoho zastavení Hraběčino naučné stezky právě stojíte. A snad si projedete i ostatní místa v krajině, lese i vesnici, abyste obohatili své poznání a podpořili snahu o zachování tradic malých obcí.